

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Stephano Nepoti Nostro.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

liceat, sive institutis in eadem Ecclesia per Abbatem, sive sanctorum Iohannis & Pauli Clericis, sicut probatum est & hactenus consuetum partem ipsam committere colligendam, super aliis perpetuum tibi silentium imponentes. Nulli ergo &c. nostræ constitutionis &c. Si quis autem &c. Datum ut in alia.

STEPHANO NEPOTI NOSTRO.

Dilectis filiis P. Clerico nuntio tuo & R. Iohannis de Waureio Clerici procuratore in nostra præsentia constitutus, idem nuntius graviter est conquestus quòd cum in Baiocensi Ecclesia sibi fuerit præbenda collata quam venerabilis frater noster Baiocensis Episcopus ante promotionem suam obtinuisse dinoscitur, ejusdem præbendæ liberam dispositionem habere non poteras nec Ecclesias & res alias pertinentes ad ipsam pacificè possidere, dicto I. falso asserente se in ipsa præbenda Vicarium perpetuum constitutum, & te hujusmodi occasionis obtentu multipliciter molestante. Vnde petiit supradictum I. à sui molestatione compesci. Procurator verò prædictus ex adverso proponens eundem I. olim in eadem præbenda perpetuum Vicarium institutum, nec pro ea nisi ad annuam pensionem triginta quatuor librarum Turonensis monetæ teneri, nobis humiliter supplicavit ut liberam ejusdem præbendæ provisionem ac rerum pertinentium ad eandem dictum I. faceremus habere, sicut hactenus consuevit, non permitentes eundem ab aliquibus super hoc indebitè molestari. Ad fundandam autem intentionem suam & defensionem ejusdem I. transcripta quarundem litterarum exhibuit, quibus tantummodo se asseruit uti velle, quarum authentica penes dictum I. esse dicebat. Porro in uno transcriptorum ipsorum perspeximus contineri bonæ memoriæ Constantiensis Episcopi ad præsentationem H. quondam Canonici Baiocensis eidem I. Ecclesiam de Waureio cum pertinentiis suis in perpetuam elemosynam concessisse, ita videlicet quòd idem I. duodecim libras Andegavenfes prædicto H. solveret annuatim. Ad quod tua pars ita respondit, quòd etsi transcriptis hujusmodi fides nequaquam esset habenda, per illud tamen transcriptum idem I. prædictæ præbendæ Vicarius nullatenus esse probatur, sed potiùs quandam Ecclesiam sub annuo censu in elemosynam recepisse. Verùm ejusdem elemosynæ liberalitas ab ipso

Episcopo ad præsentationem ejusdem H. sibi factæ ultra tempus vitæ ipsius H. in præjudicium substituendi Canonici non potuit prorogari, maximè cum consensus Episcopi & Capituli Baiocensis, ad quos ea res principaliter pertinebat, accessisse nullatenus allegetur. In transcripto verò litterarum felicitis recordationis Clementis Papæ prædecessoris nostri, quod idem obtulit procurator, continebatur expressè quòd ad petitionem ejusdem I. qui se in jamdicta Ecclesia proposuit perpetuum Vicarium institutum ac pensionem ejusdem longè magis adauctam quàm fuisset tempore Lateranensis Concilij celebrati, dictus prædecessor noster memorato Episcopo Constantiensi mandavit ut pensionem ipsam ad eum statum appellatione remota reduceret quo tempore celebrati Concilij fuisse constaret. Qui ejusdem auctoritate mandati pensionem ipsius Ecclesiæ, tamquam adauctam, ad quatuor libras & decem solidos Andegavenfis monetæ sententialiter reducere procuravit, sicut ex transcripto litterarum ipsius argui poterat evidenter, ejus sententiam, sicut rationabiliter erat lata, memoratus prædecessor noster asseritur confirmasse. Ad quod probandum quoddam rescriptum dictus exhibuit procurator. Ad hæc autem fuit à tua parte responsum quòd cum in prænotato transcripto Constantiensis Episcopi tantummodo exprimeretur eundem I. dictam Ecclesiam in elemosynam recepisse, non utique Vicarium constitutum, manifestè constare dicebat supradictas litteras prædecessoris nostri, in quibus asseruit se perpetuum Vicarium constitutum & ejusdem Ecclesiæ pensionem adauctam, per falsitatis suggestionem obtentas, unde nec ex ipsis nec ex sententia Constantiensis Episcopi, qui earum auctoritate processit, nec etiam ex confirmatione apostolica subsequuta debebat idem I. aliquid commodum reportare, præsertim cum tam beneficio litterarum illarum quàm sententiæ prædicti Episcopi renuntiasse penitus videretur cum eandem Ecclesiam postmodum ad firmam recepit sub longè majori annua pensione, sicut apertè colligitur ex transcripto inferiùs annotato. Transcriptum enim litterarum bonæ recordationis Episcopi, Decani, & Capituli Baiocensis præsentavit, per quod causam suam idem procurator potissimum defendere nitebatur, in quo continetur expressè quòd magister R. de Ablegiis, tunc Canonicus, nunc Episcopus Baiocensis, Vide cap. Audis. De elect.

centis de ipforum consensu præbendam suam de Wareio cum pertinentiis suis, tam Ecclesiis quam hominibus, & dominicis Ecclesiarum, & aliis, sub annua firma triginta quatuor librarum Andegavensium eidem I. concesserat perpetuo retinendam; quam concessionem post promotionem suam idem Episcopus innovavit, & eandem Constantiensis Episcopus dinoscitur approbasse, sicut per transcripta litterarum ipforum videbatur liquidò comprobari. Verùm ad hoc pars tua respondit quòd per transcriptum præmissum Episcopi & Capituli Baiocensis dictus I. non Vicarius sed firmarius potiùs seu pensionarius probabatur. Vnde cum hujusmodi firma de jure vel consuetudine diutiùs durare nequiverit nisi donec is qui dedit ad firmam jus habuerit in præbenda, constare dicebat quòd postquam idem magister R. assumptus extitit in Episcopum ipsa fuit utique firma finita: quia licet idem magister, cum præbendam dedit ad firmam, eam concesserit perpetuò possidendam, intelligendum tamen est quòd tandiu esset eadem concessio duratura donec ipse in præbenda jus aliquod obtineret, ut illud secundùm sanum intellectum ad suum perpetuum referatur. Sed nec per consensum Episcopi & Capituli idem I. jus aliquod retinere potuit in præbenda postquam ipsam habere desit qui eam dedit ad firmam: quia cum consensus ipse accederet factò Canonici, dictus I. non potuit diutiùs commodum ex ipso consensu percipere quam concessio à Canonico facta duraret; præcipuè cum Episcopus & Capitulum nequiverint in tam enormem substituendi Canonici læsionem suam accommodare consensum, nec sub annua firma triginta quatuor librarum idem I. præbendam ipsam perpetuò retinere, quæ centum viginti libras valere proponitur annuatim; cum & hoc, non solum in damnum, sed etiam opprobrium redundaret Ecclesiæ, ut Canonicus modica pensione præbendæ suæ contentus existeret, & idem I. de ipsius proventibus abundaret; qui, quantum ad regularitatem & vitam, qualis perhibeatur existere subicemus. Proposuit pars tua insuper concessionem factam ab eodem Baiocensi Episcopo nullam esse, cum eo tempore facta fuerit quando ad eum minimè pertinebat. Vnde per consequentiam approbatio Constantiensis Episcopi nullam tibi potuit præjudicium generare. Nos igitur us & aliis quæ nuntius & procurator præ-

dicti proponere curaverunt plenius intellectis, habito consilio cum fratribus nostris, eundem I. ad restitutionem Ecclesiarum sanctæ Trinitatis de Wareio, sanctæ Mariæ de Ver, & S. Petri de Mainilhamant cum pertinentiis earundem & aliarum rerum ad præbendam de Wareio spectantium duximus condemnandum, tam super vicaria quàm super firma, quæ jam procul dubio noscitur esse finita, ei perpetuum silentium imponentes, decernendo ut tu tam de ipsis Ecclesiis quàm de aliis ad tuam præbendam spectantibus liberè de cetero absque cuiuslibet contradictione disponas. Nulli ergo &c. nostræ diffinitionis &c. Si quis autem &c. Datum apud sanctum Germanum Nonis Iulij, anno undecimo.

*DILECTIS FILIIS MAIORI
& Willelmo Archidiacono, & Priori
sancti Victoris Parisiensis.*

Inducti dudum laudabili testimonio quòd dilecto filio magistro Willelmo la-tori præsentium de moribus & scientia reddebatur, suæque necessitati paterno descendentes affectu, cum ecclesiasticum beneficium, quo utique dignus erat, ad inopis vitæ solatium non haberet, Capitulo beati Martini Turonensis dedimus in mandatis ut eum reciperent in Canonicum & in fratrem. Cumque dilectus filius Windocinensis Abbas & commonitores ipsius eos ad id sollicitè monuissent, sicut ipsi per suas nobis litteras retulerunt, respondere quidem distulerunt, in primis occasionem absentie Decani sui & Thesaurarii prætendentes, quibus demum in ipsius receptione magistri assensum suum per suas litteras impendentibus, illi finaliter responderunt quòd licet personam ejus notam haberent, utpote qui diù fuerat apud eos laudabiliter conversatus, eisque, sicut vir discretus & prudens, esse poterat necessarius, quia tamen quosdam alios ex promissione recipere tenebantur, & Ecclesiæ suæ facultates minimè suppetebant, commodè tunc non poterant mandatum apostolicum adimplere. Vnde nos iteratis humilitatis suæ supplicationibus inclinati, dilectis filiis Abbati sanctæ Genovefæ ac coëxecutoribus ejus per scripta nostra præcepimus ut præfatum Capitulum, nisi rationabilem causam obiceret & probaret propter quam non deberet hoc vel non posset impleri, præsertim cum idem magister de morum ac litteraturæ sufficientia commendaretur ab eo, sublato cuiuslibet

*Epist. 119.
De præbendis
S. Martini Tu-
ron abbas
ta M. Willib.
mo.*